

Edward a Filip

„No tak, jed“, pobízí rytíř Edward svého bělouše Filipa. „Je to sice dobrý turnajový kůň“, brouká si pod vousy Edward, „ale aby běžel po cestě, to se mu nechce. Tak jed!“ Edward právě jede na hrad Laskonka, kde se bude konat rytířský turnaj o zlatou helmici.

Večer konečně dorazí k lesu, ve kterém se skrývá hrad Laskonka. „Tak jedem“, pobídnul Edward Filipa. Opatrně vjeli do hustého lesa. Pomalá jízda přinutila Edwarda klimbat. Najednou se Filip prudce zastavil. Div, že z něj Edward nespádl. „Co to vyvádíš, Filipe?“ zeptal se a chtěl se rozhlédnout kolem. Neviděl nic, kromě malého světélka, které vycházelo z nedaleké jeskyně. „Musím tam jít“, přesvědčoval Edward sám sebe.

Došel k jeskyni a uviděl v záři svíčky poustevníka. Byl oblečen ve starých chudých šatech, plnovous mu sahal až na zem. V rohu jeskyně uviděl Edward jelena, laň a kolouška. „Zdravím tě, poustevníku, kudy cesta k hradu?“ zvolal Edward. „Následuj mou laň“, odpověděl poustevník a vypustil svou laň. Edward poslechl. Laň jej vedla mezi stromy. Zakrátko už stáli na lesní cestě a v dálce se rýsovala Laskonka. Brzy nato dorazili na hrad. „Kdes byl?“ zeptal se rytíř Richard, Edwardův přítel, kterého před lety Edward poznal na turnaji. „Zabloudili jsme“, řekl Edward a unaven si lehl a usnul, aby si odpočinul a nabral síly na zítřejší rytířský turnaj.

Na turnaji Edward vyhrával nad všemi svými soupeři. „Tak jed“, tohle je poslední rytíř“, zašeptal Edward Filipovi. BUM! Edward nabral dřevcem protivníka a ten se svalil do bláta kolbiště. „Výborně, nečekal jsem, že vyhraješ“, řekl tiše Richard. „Já taky ne“, přiznal Edward. „A co Filip?“ zeptal se Richard. „Láduje se mrkví!“ ukázal Edward do výběhu. „Hehehe, ten se ale cpe!“ „No, jak ho tak pozoruji, vidím, že tenhle kůň se nezapře!“ rozesmál se Edward a Richard s ním.

Další den se konal lov v královské oboře. O půlnoci byl však spuštěn poplach. Chůva, která hlídala princeznu, uviděla velikého havrana, který princeznu odnášel pryč k lesu. Edward chtěl princeznu zachránit. Proto se vydal rovnou za poustevníkem. Dorazil k jeskyni a strnul. V jeskyni byl totiž muž s černým pláštěm – černokněžník! Držel v poutech princeznu a právě dokončil nějaké zaklínadlo.

Místo princezny tu stála laň! Pak se černokněžník přeměnil v poustevníka a hvízdal. Ozval se dusot a přišlo se stádo laní. „Tuhle vezmete s sebou“, řekl a začal proměněnou princeznu vyprošťovat z pout. „Běžte co nejdále, dám vám vědět.“ Po celou dobu tu Edward schovaný v úkrytu za stromy jen zíral. Naštěstí se probral včas a zlému čarodějovi usekl okraj pláště - napůl látka, napůl peří. Důkaz pro krále o tom, že princeznu unesl černokněžník. Edward co nejrychleji spěchal na hrad, aby vše králi pověděl. Král Edwardovu vyprávění nejdříve nevěřil. Ale kousek useknutého pláště ho přesvědčil, že princeznu unesl černokněžník. Všichni rytíři z Laskonky pak vyrazili za Edwardem, aby mu pomohli princeznu zachránit.

Poté, co rytíři v čele s Edwardem dorazili k jeskyni, uviděli havrana, který se pomalu přeměňoval. PRÁSK. Vystřelily šípky. „Aúúúúúúúúúú!“ zařval černokněžník napůl v lidské podobě, napůl ve zvířecí. „Proměň princeznu zpět!“ zvolal Edward. Černokněžník pod hrozbou dalších šípů raději princeznu přeměnil zpět. Edward černokněžníka svázal, hodil na hnědáka jednoho z rytířů, princeznu posadil před sebe na Filipa a spolu s celou družinou se vydali zpět na hrad. Na hradě byl černokněžník potrestán tak, že musel princezně a jejím potomkům navždy sloužit.

Král vystrojil princezně Leontýně a rytíři Edwardovi velikou a slavnou svatbu. Rytíř Edward se stal králem a s královnou Leontýnou se měli velice rádi. Narodilo se jim hodně dětí, které si moc rády hrály s běloušem Filipem.